

Гетманенко Степан Борисович

Боронити рідну землю – конституційний обов’язок кожного українця. У жорстокій борні з московитами віддав своє життя випускник Ліцею №3 Коростишівської міської ради Степан Борисович Гетманенко.

Про таких кажуть: хлопець з народу. Він народився 10 липня 1988 року у м. Коростишеві. Його дитинство не було безтурботним та радісним. Мати, яка зловживала спиртними напоями, вихованням сина не займалася. Дитина належала сама собі... Утім Степанко ріс добрим і щирим.

Справжню материнську любов і турботу хлопчик відчув, коли батько знову одружився. Катерина Іванівна подарувала дитині своє душевне тепло, була з ним ніжною і лагідною. Жінка прищеплювала дитині любов до світу, вчила піклуватися про близьких, захищати й оберігати їх. Тітка Катя стала для Стъопи найріднішою людиною. З нею він ділився своїми проблемами, міг довірити сокровенне. До її порад прислухався.

У школі Степан навчався посередньо, проте брав активну участь у житті навчального закладу. Захоплювався спортом, був учасником шкільних та міських змагань. Відвідував танцювальний гурток. Організаторський талант та артистичні здібності хлопця ставали в нагоді під час класних та шкільних свят. Він був неперевершеним: завжди знат, що сказати та як діяти.

Після закінчення 9 класів Коростишівської середньої школи І-ІІІ ступенів №3 хлопець вступив до Державного національного закладу «Житомирське вище професійне технологічне училище» опановувати професію електрика.

Доброзичливий та комунікабельний, юнак відразу полюбився студентській спільноті. Його весела вдача притягувала друзів, підкоряла дівочі серця. На різноманітних заходах Степана обирали незмінним ведучим, адже мав гарний голос та виразну інтонацію. З багатьох світлин у холі навчального закладу сяяла щира усмішка парубка.

Досягши призовного віку, хлопець вирішив випробувати себе у військовій справі та уклав трирічний контракт про проходження служби у 95 десантно-штурмовій бригаді Збройних Сил України. Після його завершення навчався у Київській морській школі та здобув професію водолазарятувальника. Працював в обласному центрі. За внесок у справу захисту населення і території від надзвичайних ситуацій, старанність, мужність та самовідданість був відзначений Подякою.

Ще будучи студентом, парубок зустрів свою майбутню дружину Світлану. Спочатку вони жили в Станішівці, потім перейхали до Житомира. Одружилися 2009. Любов, взаєморозуміння та терпіння – фундамент, на якому подружня пара будувала стосунки. Гостинно приймали у себе родичів, друзів. «Душа компанії», – говорили вони про Степана.

Коли в родині з’явився первісток, чоловік почувався найщасливішим у світі. Сина лагідно називав «укропчиком». Дуже любив, балував, давав те, чим у дитинстві сам був обділений.

Здавалося, прийшов час розквіту, сил і можливостей, час тішитися родинним щастям, виховувати сина, будувати плани на майбутнє – та настав 2014...

У важкий для України період Степан Гетманенко, як і багато інших мужніх чоловіків, став до лав добровольців. Служив у підрозділі мінометної батареї 2-го батальйону 95-ї бригади, що здійснював прикриття особового складу. Брав участь у боях за Донецький аеропорт, у визволенні Слов'янська, Пісків, Авдіївки. На фронті чоловіка поважали за виваженість, стійкість та веселий характер.

Перебуваючи в Авдіївці, Степан дізнався, що стане батьком у друге. Новину сприйняв емоційно – плакав від щастя.

При виконанні бойового завдання під Слов'янськом отримав поранення в голову. Був звільнений з лав ЗСУ. Пам'ятний знак учасника подій «За оборону Донецького аеропорту 242 доби», відзнаки Президента України «За участь в антитерористичній операції», медаль «За оборону рідної держави» - нагороди, якими пишався.

Повернувшись на мирну землю, чоловік вирішив продовжити навчання. Вступив до Житомирської політехніки та опановував спеціальність «Технології захисту навколошнього середовища». Проте тривожну валізу з документами та ліками завжди тримав напоготові. Був упевнений: війна неминуча... Тож ретельно готовувався.

У 2017 сержант Гетманенко успішно завершив курс «Оборона у місті». Наступного року пройшов поглиблений курс медичної підготовки в рамках операції «Orbital», що є тренувальною місією Великої Британії в Україні. У 2020 навчався у центрі підготовки сержантського складу за програмою підготовки курсу лідерства 199 навчального центру ДШВ. У 2021 старший сержант Степан Гетманенко пройшов фахову підготовку командира відділення та обійняв посаду інструктора з артилерії в 199 навчальному центрі десантно-штурмових військ ЗСУ.

У день повномасштабного російського вторгнення, 24 лютого 2022 року, гвинтокрил із зведеним загоном добровольців, до складу якого входив Степан, вилетів у Гостомель. Приземлився у полі поблизу міста. Військові отримали бойовий наказ - штурмувати летовище із заходу. Проте сили були нерівними. Росіяни вже зайняли оборону, задіяли артилерію. Степана вразив уламок фугасу. Він намагався відповзти під дерево, але закляк від бальового шоку. Смерть настала від крововтрати. Пошуки тіла розпочали лише 7 квітня... Обгорілі останки упізнали за натільним хрестиком та ножиком з гравіюванням.

Старший сержант Степан Гетманенко загинув 25 лютого 2022 року у бою під Гостомелем. Поховали його за військовим ритуалом 11 квітня на Смолянському військовому кладовищі у Житомирі.

Щоб бути ближче до тата, Світлана з дітьми придбала житло неподалік. Про чоловіка та батька нагадує сердечко з тризубом всередині - подарований ним сувенір. Сімейна традиція, яку продовжує син Денис:

щонеділі він готує для мами та сестрички каву в ліжко. Та світлини з родинного фотоальбому... Якими ж щасливими вони були разом...

Назавжди 34-річний... Справжній товариш, ідеальний чоловік, люблячий батько, професіонал – простий хлопець з широю усмішкою та безмежним оптимізмом, який віддав життя, захищаючи Батьківщину.

Указом президента України Гетманенко Степан Борисович нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Олена Карлінська, учитель зарубіжної літератури Ліцею №3
Коростишівської міської ради

